

Oikeustapauskokoelma

UNIONIN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

9 päivänä joulukuuta 2020*

Muutoksenhaku – Kilpailu – Kartellit tai muut yhteistoimintajärjestelyt –
Televisiolähetystoiminta – Asetus (EY) N:o 1/2003 – 9 artikla ja 16 artiklan 1 kohta – Päätös,
jolla sitoumusten noudattaminen määrätään velvoittavaksi – Ehdoton alueellinen suoja –
Harkintavallan väärinkäyttö – Ennakkoarviointi – Euroopan komissio ei ole velvollinen
ottamaan huomioon SEUT 101 artiklan 3 kohdan soveltamiseen liittyviä seikkoja – Sopimukset,
jolla pyritään eristämään kansalliset markkinat – Komissio ei ole velvollinen analysoimaan
kyseessä olevia kansallisia markkinoita yksitellen – Oikeasuhteisuus – Kolmansien osapuolten
sopimukseen perustuvien oikeuksien vaarantuminen

Asiassa C-132/19 P,

jossa on kyse Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 56 artiklaan perustuvasta
valituksesta, joka on pantu vireille 15.2.2019,

Groupe Canal + SA, kotipaikka Issy-les-Moulineaux (Ranska), edustajinaan P. Wilhelm,
P. Gassenbach ja O. de Juvigny, avocats,

valittajana,

ja joissa muina osapuolina ovat

Euroopan komissio, asiamiehinnään A. Dawes, C. Urraca Caviedes ja L. Wildpanner,

vastaajana ensimmäisessä oikeusasteessa,

Ranskan tasavalta, asiamiehinnään E. de Moustier ja P. Dodeller,

Union des producteurs de cinéma (UPC), kotipaikka Pariisi (Ranska), edustajanaan É. Lauvaux,
avocat,

C More Entertainment AB, kotipaikka Tukholma (Ruotsi),

European Film Agency Directors – EFADs, kotipaikka Bryssel (Belgia), edustajanaan
O. Sasserath, avocat, ja

Euroopan kuluttajaliitto (BEUC), kotipaikka Bryssel, edustajanaan A. Fratini, avvoatessa,

väliintulijoina ensimmäisessä oikeusasteessa,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

UNIONIN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja A. Arabadjiev (esittelevä tuomari), presidentti K. Lenaerts, joka hoitaa toisen jaoston tuomarin tehtäviä, sekä tuomarit A. Kumin, N. Wahl ja F. Biltgen,

julkisasiamies: G. Pitruzzella,

kirjaaja: hallintovirkamies V. Giacobbo,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 6.2.2020 pidetyssä istunnossa esitetyn,

kuultuaan julkisasiamiehen 7.5.2020 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Valituksellaan Groupe Canal + SA vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan unionin yleisen tuomioistuimen 12.12.2018 antaman tuomion Groupe Canal + v. komissio (T-873/16, EU:T:2018:904; jäljempänä valituksenalainen tuomio), jolla tämä hylkäsi sen kanteen, jolla se vaati tätä kumoamaan SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 26.7.2016 tehdyn komission päätöksen (asia AT.40023 – Maksutelevisiosisällön rajat ylittävä saatavuus), jolla määrättiin oikeudellisesti velvoittaviksi sitoumukset, joita Paramount Pictures International Ltd ja Viacom Inc. olivat tarjonneet niiden audiovisuaalista sisältöä koskevien lisenssisopimusten yhteydessä, joita ne olivat tehneet Sky UK Ltd:n ja Sky plc:n kanssa (jäljempänä riidanalainen päätös).

I Asiaa koskevat oikeussäännöt

- 2 [SEUT 101] ja [SEUT 102] artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16.12.2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 (EYVL 2003, L 1, s. 1) 13 perustelukappaleen sanamuoto on seuraava:

”Jos yritykset esittävät komissiolle sopimuksen tai käytännön kieltämiseen mahdollisesti johtavan menettelyn yhteydessä sitoumuksia komission huolenaiheiden poistamiseksi, komission olisi voitava tehdä päätöksiä, joiden mukaan sitoumukset ovat asianomaisia yrityksiä velvoittavia. Sitoumuksia koskevissa päätöksissä tulisi todeta, että komission jatkotoimille ei ole enää perusteita, ilman että todetaan, onko määräyksiä rikottu tai rikotaanko niitä vielä. Sitoumuksia koskevat päätökset eivät vaikuta kilpailuviranomaisten ja jäsenvaltioiden tuomioistuinten valtuuksiin tehdä tällaista toteamusta ja päättää tapauksesta. Sitoumuksia koskevat päätökset eivät sovellu asioihin, joissa komissio aikoo määrätä sakkoja.”

- 3 Kyseisen asetuksen 9 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Jos komissio aikoo tehdä päätöksen, jossa rikkomisen määrätään lopetettavaksi, ja kun asianomaiset yritykset esittävät sitoumuksia, joiden tarkoituksena on poistaa komission ennakoarvioinnissaan niille esittämät huolenaiheet, komissio voi päätöksellään määrätä

kyseisten sitoumusten noudattamisen yritystä velvoittavaksi. Päätös voidaan tehdä määräajaksi ja päätöksessä on todettava, ettei komission jatkotoimille ole enää perusteita.

2. Komissio voi pyynnöstä tai omasta aloitteestaan aloittaa menettelyn uudelleen:

a) jos jokin päätöksen perusteena ollut tosiseikka on muuttunut olennaisesti;

b) jos asianomaiset yritykset rikkovat sitoumuksiaan; tai

c) jos päätös on perustunut osapuolten toimittamiin puutteellisiin, virheellisiin tai harhaanjohtaviin tietoihin.”

4 Mainitun asetuksen 16 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Kun kansalliset tuomioistuimet antavat ratkaisuja [SEUT] [101] tai [SEUT 102] artiklan nojalla sopimuksista, päätöksistä tai menettelytavoista, joista komissio on jo tehnyt päätöksen, ne eivät voi tehdä päätöksiä, jotka olisivat ristiriidassa komission tekemän päätöksen kanssa. Niiden on myös vältettävä tekemästä päätöksiä, jotka olisivat ristiriidassa päätöksen kanssa, jota komissio harkitsee jo käynnistämässään menettelyssä. Kansallinen tuomioistuin voi tässä tarkoituksessa arvioida, onko sen käsittely keskeytettävä. Tämä velvoite ei vaikuta [SEUT 267] artiklan mukaisiin oikeuksiin ja velvoitteisiin.”

II Riita-asian tausta ja riidanalainen päätös

5 Unionin yleinen tuomioistuin esitti valituksenalaisen tuomion 1–12 kohdassa asian taustalla olevat tosiseikat seuraavasti:

”1 Komissio aloitti 13.1.2014 tutkimuksen, joka koski mahdollisia maksutelevisiopalvelujen suorittamiseen vaikuttavia rajoituksia[, joista oli sovittu] kuuden amerikkalaisen elokuvatuotantostudion ja keskeisimpien Euroopan unionin maksullista sisältöä levittävien [televisiolähetystoiminnan] harjoittajien välisten lisenssisopimusten yhteydessä.

2 Komissio osoitti 23.7.2015 väitetiedoksiannon Paramount Pictures International Ltd:lle, jonka kotipaikka on Lontoo (Yhdistynyt kuningaskunta), ja Viacom Inc:lle, jonka kotipaikka on New York (New York, Yhdysvallat) ja joka on ensin mainitun emoyhtiö (jäljempänä yhdessä Paramount). Komissio esitti kyseisessä väitetiedoksiannossa alustavan päätelmänsä Paramountin Sky UK Ltd:n ja Sky plc:n (jäljempänä yhdessä Sky) kanssa tekemien lisenssisopimusten tiettyjen lausekkeiden yhteensopivuudesta SEUT 101 artiklan ja Euroopan talousalueesta [2.5.1992] tehdyn sopimuksen [(EYVL 1994, L 1, s. 3)] 53 artiklan kanssa.

3 Komissio keskittyi tutkimuksessaan näiden lisenssisopimusten kahteen toisiinsa liittyvään lausekkeeseen. Ensimmäisellä kiellettiin Skyta tarjoamasta televisiolähetyspalveluja muulla [Euroopan talousalueen (ETA)] alueella kuin Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin ostotiedusteluihin tai rajoitettiin tätä mahdollisuutta. Toisella puolestaan määrättiin, että Paramount oli tehdessään sopimuksia muulle ETA-alueelle kuin Yhdistyneeseen kuningaskuntaan ja Irlantiin sijoittautuneiden [televisiolähetystoiminnan] harjoittajien kanssa velvollinen kieltämään niitä tarjoamasta televisiolähetyspalveluja Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin ostotiedusteluihin tai rajoittamaan tätä mahdollisuutta.

- 4 [Groupe Canal +] hyväksyttiin kuulemismenettelystä vastaavan neuvonantajan 24.11.2015 tietyissä kilpailumenettelyissä tekemällä päätöksellä osallistumaan menettelyyn [SEUT 101 ja SEUT 102] artiklan mukaisten komission menettelyjen kulusta 7.4.2004 annetun komission asetuksen (EY) N:o 773/2004 (EUVL 2004, L 123, s. 18) 13 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuna muuna henkilönä, jota asia koskee.
- 5 Komissio ilmoitti [Groupe Canal +:lle] 4.12.2015 päivätyllä kirjeellä, jonka otsikkona oli 'Asetuksen N:o 773/2004 13 artiklan 1 kohdan mukainen ilmoitus menettelyn luonteesta ja aiheesta', muun muassa oikeudellisen arviointinsa SEUT 101 artiklan soveltamisesta käsiteltävän asian tosiseikkoihin sekä tätä koskevan alustavan päätelmänsä. Tämän alustavan päätelmän mukaan komission aikomuksena oli tehdä Skyille ja kullekin tutkimuksensa kohteena olleelle elokuvatuotantostudiolle osoitettava päätös, jossa todettaisiin niiden rikkoneen SEUT 101 artiklaa ja [Euroopan talousalueesta tehdyn] sopimuksen 53 artiklaa, määrätä niille sakkoja ja määrätä ne lopettamaan kilpailusääntöjen rikkominen sekä pidättämään kaikista toimenpiteistä, joilla voisi olla samankaltainen tarkoitus tai vaikutus.
- 6 Paramount ehdotti 15.4.2016 sitoumuksia tarkoituksenaan poistaa komission esittämät kilpailua koskevat huolenaiheet [asetuksen N:o 1/2003] 9 artiklan mukaisesti. Saatuaan huomautuksia muilta henkilöiltä, joita asia koskee, muun muassa [Groupe Canal +:lta], komissio teki riidanalaisen päätöksen.
- 7 [Kyseisen] päätöksen 1 artiklasta ilmenee, että päätöksen liitteessä mainitut sitoumukset ovat Paramountia sekä sen oikeudellisia seuraajia ja tytäryhtiöitä velvoittavia viiden vuoden ajan kyseisen päätöksen tiedoksiannosta lukien.
- 8 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan 1 lausekkeen yhdeksännessä alakohdassa mainitaan oikeudenkäynnin kohteena olevat erilaiset lausekkeet (jäljempänä riidanalaiset lausekkeet). Yhtäältä lausekkeisiin, jotka koskevat lähettämistä satelliitin välityksellä, kuuluvat ensinnäkin lauseke, jonka mukaan vastaanotto lisenssisopimuksen kattaman alueen ulkopuolella (overspill) ei merkitse televisiolähetystoiminnan harjoittajan syyllistymistä sopimusrikkomukseen, jos se ei ole hyväksynyt tätä vastaanottoa kaikista seikoista tietoisena, ja toiseksi lauseke, jonka mukaan vastaanotto lisenssisopimuksen kattamalla alueella ei merkitse Paramountin syyllistymistä sopimusrikkomukseen, jos se ei ole hyväksynyt kolmansilta osapuolilta peräisin olevien dekodereiden käyttämistä tällä alueella. Toisaalta on niin, että kun kyseessä on lähetys Internetin välityksellä, ensinnäkin lauseke, jolla veloitetaan televisiolähetystoiminnan harjoittajat estämään televisio-ohjelman sisällön lataaminen tai televisio-ohjelman sisällön jakaminen (streaming) lisenssisopimuksen kattaman alueen ulkopuolella, toiseksi lauseke, jonka mukaan kuvan lähettäminen Internetin välityksellä (Internet overspill) lisenssisopimuksen kattamalle alueelle ei merkitse Paramountin sopimusrikkomusta, jos lausekkeella veloitetaan televisiolähetystoiminnan harjoittajat käyttämään teknologiaa, jolla estetään tällainen kuvan lähettäminen, ja kolmanneksi lauseke, jonka mukaan televisio-ohjelman sisällön lähettäminen Internetin välityksellä lisenssisopimuksen kattaman alueen ulkopuolella ei merkitse televisiolähetystoiminnan harjoittajan sopimusrikkomusta, jos se käyttää teknologiaa, jolla estetään tällainen lähettäminen.
- 9 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan 1 lausekkeen kolmannesta alakohdasta ilmenee lisäksi, että ilmaisulla "televisiolähetystoiminnan harjoittajan veloitteet" tarkoitetaan riidanalaisia lausekkeita tai vastaavia lausekkeita, joilla kielletään televisiolähetystoiminnan harjoittajaa tarjoamasta televisiolähetyspalveluja muulla ETA-alueella kuin alueella, jolla

televisiolähetystoiminnan harjoittajalla on levitysoikeus, asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin tiedusteluihin. Vastaavasti ilmaisulla 'Paramountin velvoitteet' tarkoitetaan riidanalaisia lausekkeitä tai vastaavia lausekkeitä, joilla veloitetaan Paramount kieltämään televisiolähetystoiminnan harjoittajia, jotka sijaitsevat muulla ETA-alueella kuin alueella, jolla televisiolähetystoiminnan harjoittajalla on yksinoikeuksia, tarjoamasta palveluja näillä alueilla asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin tiedusteluihin.

- 10 Riidanalaisen päätöksen liitteessä olevan 2 lausekkeen mukaan eri sitoumukset velvoittavat Paramountia [kyseisen] päätöksen tiedoksiantopäivästä lukien. Ensinnäkään Paramount ei tee sopimuksia, joissa on riidanalaisia lausekkeitä, – – lisenssisopimusten yhteydessä, siten kuin nämä sopimukset on määritelty samassa liitteessä, [eikä jatka eikä laajenna näiden lausekkeiden soveltamista] (2.1 kohta). Tämän jälkeen todetaan maksutelevisiotuotantoa koskevien voimassa olevien lisenssisopimusten (existing Pay-TV Output Licence Agreements) osalta, että se ei vaadi tuomioistuimessa televisiolähetystoiminnan harjoittajia noudattamaan velvoitteitaan (2.2 kohdan a alakohta). Samojen sopimusten osalta se ei noudata eikä vaadi noudattamaan suoraan eikä erikseen 'Paramountin velvoitteita' (2.2 kohdan b alakohta). Lopuksi sen on ilmoitettava Skylle kymmenen päivän kuluessa riidanalaisen päätöksen tiedoksiannosta ja kaikille muille ETA:han sijoittautuneille televisiolähetystoiminnan harjoittajille kuukauden kuluessa tästä tiedoksiannosta, että se ei vaadi tuomioistuimessa televisiolähetystoiminnan harjoittajia noudattamaan riidanalaisia lausekkeitä (2.3 kohta).
- 11 [Groupe Canal +] oli tehnyt Paramountin kanssa maksutelevisiotuotannosta lisenssisopimuksen (Pay Television Agreement), joka tuli voimaan 1.1.2014 –. Kyseisen sopimuksen 12 artiklassa määrätään, että sen kattama alue jakautuu "yksinoikeusalueisiin", jotka sijaitsevat erityisesti Ranskassa, ja "muuhun kuin yksinoikeusalueeseen", joka kattaa Mauritiuksen. [Kyseisen sopimuksen] 3 artiklassa määrätään lisäksi, että Paramount ei itse käytä eikä anna millekään kolmannelle osapuolelle lupaa käyttää edelleenlähetysoikeuksia yksinoikeusalueilla. [Saman] sopimuksen liitteessä A.IV puolestaan täsmennetään [Groupe Canal +:n] velvoitteita, jotka koskevat sellaisen geosuodatintekniikan käyttämistä, jolla estetään edelleenlähetys niiden alueiden ulkopuolelle, joille lisenssi on myönnetty.
- 12 Paramount ilmoitti 25.8.2016 päivätyllä kirjeellä [Groupe Canal +:lle] riidanalaisen päätöksen liitteessä olevassa 2.2 kohdan a alakohdassa mainitusta sitoumuksesta ja täsmensi näin ollen, että se ei vaatisi tuomioistuimessa kyseistä televisiolähetystoiminnan harjoittajaa noudattamaan riidanalaisia lausekkeitä ja että se poistaisi viimeksi mainitulta kaikki riidanalaisiin lausekkeisiin perustuvat velvoitteet. Paramount täsmensi niin ikään samassa kirjeessä, että ilmaisulla "televisiolähetystoiminnan harjoittajan velvoite" tarkoitettiin samaa kuin [tällä samalla ilmaisulla] riidanalaisen päätöksen liitteessä. [Groupe Canal +] vastasi 14.10.2016 päivätyllä kirjeellä tähän ilmoitukseen korostamalla, että sitä vastaan ei voitu vedota sitoumuksiin, jotka oli annettu menettelyssä, jossa vain komissio ja Paramount olivat olleet mukana."

III Menettely unionin yleisessä tuomioistuimessa ja valituksenalainen tuomio

- 6 Groupe Canal + nosti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 8.12.2016 toimittamallaan kannekirjelmällä SEUT 263 artiklan nojalla kanteen riidanalaisen päätöksen kumoamiseksi.

- 7 Unionin yleisen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtajan 13.7.2017 antamalla määräyksellä Groupe Canal + v. komissio (T-873/16, ei julkaistu, EU:T:2017:556) yhtäältä Euroopan kuluttajaliitto (BEUC) hyväksyttiin väliintulijaksi tukemaan komission vaatimuksia ja toisaalta Union des producteurs de cinéma (UPC), European Film Agency Directors – EFADs ja C More Entertainment AB hyväksyttiin väliintulijoiksi tukemaan Groupe Canal +:n vaatimuksia. Lisäksi Ranskan tasavalta hyväksyttiin unionin yleisen tuomioistuimen viidennen jaoston puheenjohtajan samana päivänä tekemällä päätöksellä väliintulijaksi tukemaan Groupe Canal +:n vaatimuksia.
- 8 Groupe Canal + esitti kanteensa tueksi neljä kanneperustetta, joista ensimmäinen koski ilmeistä arviointivirhettä siltä osin kuin kyse on riidanalaisten lausekkeiden yhteensopivuudesta SEUT 101 artiklan kanssa ja vahvistettujen sitoumusten vaikutuksista, toinen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan rikkomista siltä osin kuin kyse on niiden huolenaiheiden yksilöinnistä, jotka vahvistetuilla sitoumuksilla on tarkoitus poistaa, kolmas suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja neljäs harkintavallan väärinkäyttöä.
- 9 Unionin yleinen tuomioistuin hylkäsi Groupe Canal +:n kanteen valituksenalaisella tuomiolla.

IV Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset unionin tuomioistuimessa

- 10 Groupe Canal + vaatii valituksessaan, että unionin tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin siinä hylättiin sen kanne, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista, ja siltä osin kuin se velvoitettiin siinä korvaamaan oikeudenkäyntikulut
 - kumoaa riidanalaisen päätöksen ja
 - velvoittaa komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.
- 11 Komissio vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen ja velvoittamaan Groupe Canal +:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 12 Ranskan tasavalta vaatii unionin tuomioistuinta kumoamaan valituksenalaisen tuomion kaikilta osin ja huolehtimaan kaikista siitä johtuvista tarvittavista toimista riidanalaisen päätöksen osalta.
- 13 UPC vaatii, että unionin tuomioistuin
- kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin siinä hylättiin Groupe Canal +:n nostama kanne, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista, ja siltä osin kuin tämä velvoitettiin siinä korvaamaan oikeudenkäyntikulut
 - kumoaa riidanalaisen päätöksen ja
 - joka tapauksessa velvoittaa komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.
- 14 EFADs vaatii, että unionin tuomioistuin
- ottaa valituksen tutkittavaksi ja toteaa sen kokonaisuudessaan perustelluksi

- kumoaa valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin siinä hylättiin Groupe Canal +:n nostama kanne, jossa vaadittiin riidanalaisen päätöksen kumoamista, ja siltä osin kuin tämä velvoitettiin siinä korvaamaan oikeudenkäyntikulut
 - kumoaa riidanalaisen päätöksen ja
 - joka tapauksessa velvoittaa komission korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.
- 15 BEUC vaatii unionin tuomioistuinta hylkäämään valituksen kaikilta osin sekä velvoittamaan Groupe Canal +:n korvaamaan kaikki sille aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

V Valituksen tarkastelu

- 16 Groupe Canal + esittää valituksensa tueksi neljä valitusperustetta. Ensimmäisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen, kun se katsoi, ettei komissio ollut riidanalaisessa päätöksessä käyttänyt harkintavaltaansa väärin. Toisen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin loukkasi kontradiktorista periaatetta. Kolmas valitusperuste koskee perustelujen puutteellisuutta ja tosiseikkojen epätäydellistä tutkintaa. Neljännen valitusperusteen mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen tulkitessaan asetuksen N:o 1/2003 9 artiklaa ja EUT-sopimuksen 101 ja 102 artiklan mukaisissa menettelyissä sovellettavista käytännesäännöistä annetun komission tiedonannon (EUVL 2011, C 308, s. 6; jäljempänä käytännesäännöt) 128 kohtaa sekä loukkasi suhteellisuusperiaatetta ja kolmansien osapuolten oikeuksien kunnioittamisen periaatetta.

A Tutkittavaksi ottaminen

1. Asianosaisten lausumat

- 17 BEUC väittää, että ensimmäisen, kolmannen ja neljännen valitusperusteen tutkittavaksi ottamisen edellytykset selvästi puuttuvat, koska Groupe Canal + ainoastaan toistaa ensimmäisessä oikeusasteessa esittämänsä väitteet.

2. Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 18 SEUT 256 artiklasta, Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan ensimmäisestä kohdasta ja unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 168 artiklan 1 kohdan d alakohdasta ja 169 artiklasta seuraa, että valituksessa on ilmoitettava täsmällisesti sekä se, miltä kaikilta osin tuomion tai määräyksen kumoamista vaaditaan, että ne oikeudelliset perustelut, joihin erityisesti halutaan vedota tämän vaatimuksen tueksi. Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan tätä edellytystä ei täytyä valitus, jossa vain toistetaan unionin yleisessä tuomioistuimessa jo esitetyt perusteet ja perustelut. Tällaisella valituksella tosiasiaa pyritään ainoastaan siihen, että unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetty kanne tutkitaan uudelleen, mikä ei kuulu unionin tuomioistuimen toimivaltaan (ks. mm. tuomio 4.7.2000, Bergaderm ja Goupil v. komissio, C-352/98 P, EU:C:2000:361, 35 kohta ja määräys 3.9.2019, ND ja OE v. neuvosto, C-317/19 P, ei julkaistu, EU:C:2019:688, 27 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 19 Jos valittaja kuitenkin kiistää unionin yleisen tuomioistuimen tekemän unionin oikeuden tulkinnan tai soveltamisen, ensimmäisessä oikeusasteessa tutkittuja oikeuskysymyksiä voidaan käsitellä uudelleen valituksen yhteydessä. Valitusmenettelyn tarkoitus jäisi nimittäin osaksi toteutumatta, jollei valittaja voisi tällä tavoin perustaa valitustaan perusteisiin ja perusteluihin, jotka on esitetty jo unionin yleisessä tuomioistuimessa (tuomio 14.10.2010, Deutsche Telekom v. komissio, C-280/08 P, EU:C:2010:603, 25 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 20 Vaikka esillä olevassa asiassa useat Groupe Canal +:n valituksessaan esittämistä väitteistä ovat erikseen tarkasteltuina vastaavia kuin unionin yleisessä tuomioistuimessa esitetyt väitteet, on kuitenkin niin, että Groupe Canal + vetoaa valitusperusteissaan unionin yleisen tuomioistuimen arvioinneissaan tekemiin oikeudellisiin virheisiin ja yksilöi täsmällisesti riitautetut valituksenalaisen tuomion kohdat.
- 21 Näissä olosuhteissa ensimmäistä, kolmatta ja neljättä valitusperustetta, kun niitä tarkastellaan kokonaisuutena, ei voida jättää tutkimatta. Kutakin valitusperustetta arvioitaessa on kuitenkin tutkittava se, voidaanko niiden tueksi esitetyt yksittäiset väitteet ottaa tutkittavaksi.

B Asiakysymys

1. Ensimmäinen valitusperuste

a) Asianosaisten lausumat

- 22 Groupe Canal +, jota EFADs ja UPC tukevat, väittää, että unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen ja laiminlöi perusteluvelvollisuuttaan hylätessään sen väitteet, joiden mukaan riidanalaisen päätöksen tekeminen merkitsee harkintavallan väärinkäyttöä, koska komissio saattoi sillä verukkeella, että se halusi lopettaa kilpailua rajoittavat menettelytavat, saavuttaa sen, mitä Euroopan parlamentti oli kieltäytynyt komissiolle myöntämästä, eli elokuva-alan alueellisten yksinoikeuksien päättämisen koko ETA:ssa.
- 23 Ensinnäkin unionin yleinen tuomioistuin teki Groupe Canal +:n mukaan oikeudellisen virheen katsoessaan valituksenalaisen tuomion 129 kohdassa, ettei komissio ollut käyttänyt väärin harkintavaltaansa, sillä perusteella, että Paramountin sitoumukset olivat komission ennakoarvioinnissaan ilmaisemien kilpailua koskevien huolenaiheiden kannalta asianmukaisia. Unionin yleinen tuomioistuin tukeutui sen mukaan virheelliseen olettamaan, koska tämä arviointi koski ainoastaan Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin alueita ja koska komissio ei edes tutkinut Ranskan kilpailutilannetta, vaikka Paramountin sitoumuksia sovellettiin koko ETA:han.
- 24 Toiseksi Groupe Canal +:n mukaan unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa virheellisesti, että komissio saattoi pätevästi tehdä riidanalaisen päätöksen, koska maarajoituksia koskevaan kysymykseen liittyvä lainsäädäntöprosessi ei ollut vielä johtanut säädöksen antamiseen. Sen mukaan unionin yleinen tuomioistuin nimittäin joko jätti ottamatta arvioinnissaan huomioon tai jätti perusteluissaan mainitsematta sen, ettei komissio voinut jättää huomiotta sitä, että parlamentti antoi 19.1.2016 eli noin kuusi kuukautta ennen kyseisen päätöksen tekemistä päätöslauselman, jonka otsikkona oli ”Digitaalisten sisämarkkinoiden toimenpidepaketti” (jäljempänä päätöslauselma) ja jossa parlamentti korosti tarvetta olla laajentamatta komission politiikkaa, jolla pyrittiin kyseenalaistamaan maarajoituksia

sisältävät lausekkeet, koskemaan elokuva-alaa. Unionin yleinen tuomioistuin jätti sen mukaan näin ollen huomiotta sen, että komissio päätti kaikista asiaan vaikuttavista seikoista tietoisena velvoittaa elokuva-alan parlamentin vastustuksesta huolimatta lopettamaan audiovisuaalisten palvelujen alan maarajoitukset tekemällä päätöksen, jonka avulla se kykenisi saavuttamaan kilpailua rajoittavien menettelytapojen lopettamista laajemman tavoitteen ja joka sitoisi kaikkia toimijoita.

- 25 Vaikka oletettaisiin, että komissio olisi voinut jättää huomiotta päätöslauselman, unionin yleisen tuomioistuimen olisi pitänyt Groupe Canal +:n mukaan katsoa – tietoisena siitä, että parlamentti oli aikeissa antaa säädöksen, jolla audiovisuaalisten palvelujen alan sallitaan pitää voimassa maarajoitukset ja josta tuli perusteettomien maarajoitusten ja muiden asiakkaan kansallisuuteen tai asuin- tai sijoittautumispaikkaan perustuvien syrjinnän muotojen torjumisesta sisämarkkinoilla ja asetusten (EY) N:o 2006/2004 ja (EU) 2017/2394 sekä direktiivin 2009/22/EY muuttamisesta 28.2.2018 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetusta (EU) 2018/302 (EUVL 2018, L 60 I, s. 1) – että komissiolla oli vähintään velvollisuus sisällyttää riidanalaiseen päätökseen lauseke, joka mahdollistaisi Paramountin sitoumusten tarkistamisen lainsäädäntökehyksen mahdollisesti muuttuessa. Sekä kyseisen asetuksen johdanto-osan kahdeksannesta perustelukappaleesta että verkkosisältöpalvelujen rajat ylittävästä siirrettävyydestä sisämarkkinoilla 14.6.2017 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) 2017/1128 (EUVL 2017, L 168, s. 1) 1 artiklasta, lähetystoimintaa harjoittavien organisaatioiden tiettyihin verkkolähetyksiin ja televisio- ja radio-ohjelmien edelleenlähetyksiin sovellettavien tekijänoikeuden ja lähioikeuksien käyttämistä koskevien sääntöjen vahvistamisesta ja neuvoston direktiivin 93/83/ETY muuttamisesta 17.4.2019 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin (EU) 2019/789 (EUVL 2019, L 130, s. 82) johdanto-osan kymmenennestä perustelukappaleesta ja tekijänoikeudesta ja lähioikeuksista digitaalisilla sisämarkkinoilla ja direktiivien 96/9/EY ja 2001/29/EY muuttamisesta 17.4.2019 annetusta Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivistä (EU) 2019/790 (EUVL 2019, L 130, s. 92) ilmenee sen mukaan, että unionin lainsäätävä on sallinut riidanalaisen päätöksen antamisen jälkeen sen, että audiovisuaaliseen sisältöön voidaan soveltaa muun muassa maarajoitusjärjestelmiä.
- 26 Komissio ja BEUC pitävät Groupe Canal +:n väitteitä perusteettomina. Komissio väittää lisäksi, että Groupe Canal +:n väitteet, joiden mukaan komissio ei voinut jättää huomiotta päätöslauselmaa ja joiden mukaan sen olisi pitänyt sisällyttää riidanalaiseen päätökseen tarkistusehto lainsäädäntökehyksen muuttumisen varalta, on jätettävä tutkimatta, koska ne on esitetty ensimmäisen kerran vasta unionin tuomioistuimessa.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 27 On katsottava, toisin kuin komissio väittää, että tutkittavaksi voidaan ottaa Groupe Canal +:n väitteet, jotka koskevat oikeudellista virhettä, jonka unionin yleisen tuomioistuimen väitetään tehneen yhtäältä, koska se ei ottanut analyysissään huomioon tai koska se jätti perusteluissaan mainitsematta sen, ettei komissio voinut sivuuttaa päätöslauselmaa, ja toisaalta, koska se ei katsonut, että komission olisi pitänyt maarajoituksia koskevaan kysymykseen liittyvän lainsäädäntöprosessin valossa sisällyttää riidanalaiseen päätökseen lauseke, joka mahdollistaisi Paramountin sitoumusten tarkistamisen lainsäädäntökehyksen mahdollisesti muuttuessa.
- 28 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan on nimittäin niin, että jos asianosaisella olisi oikeus esittää ensi kertaa vasta unionin tuomioistuimessa perusteita, joihin hän ei ole unionin yleisessä tuomioistuimessa vedonnut, asianosaisella olisi oikeus laajentaa unionin tuomioistuimessa kannettaan unionin yleisessä tuomioistuimessa käsiteltäyn asiaan nähden.

- Unionin tuomioistuin on valitusasioissa lähtökohtaisesti toimivaltainen tutkimaan ainoastaan arvioinnit, jotka unionin yleinen tuomioistuin on tehnyt sille esitetyistä perusteista. Perustelua, jota ei ole esitetty ensimmäisessä oikeusasteessa, ei kuitenkaan voida pitää uutena perusteena, joka on jätettävä tutkimatta muutoksenhakuvaiheessa, jos sillä vain laajennetaan perusteluja, joihin on jo vedottu unionin yleiseen tuomioistuimeen toimitetussa kannekirjelmässä esitetyn kanneperusteen yhteydessä (tuomio 28.2.2019, *Alfamicro v. komissio*, C-14/18 P, EU:C:2019:159, 38 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 29 Nyt käsiteltävässä asiassa tämän tuomion 27 kohdassa tarkoitetut väitteet liittyvät läheisesti ensimmäisessä oikeusasteessa nostetussa kanteessa esitettyyn neljänteen kanneperusteeseen, joka koskee harkintavallan väärinkäyttöä, ja siltä osin kuin niillä pyritään osoittamaan, että unionin yleinen tuomioistuin katsoi virheellisesti, ettei komissio riidanalaisen päätöksen tehdessään sivuuttanut määräoituksia koskevaan kysymykseen liittyvää lainsäädäntöprosessia, niillä laajennetaan tätä perustetta, eivätkä ne muodosta uutta perustetta, joka olisi esitetty ensimmäisen kerran muutoksenhaun yhteydessä. Ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kannekirjelmän 252 kohdasta ilmenee lisäksi, että Groupe Canal + vetosi unionin yleisessä tuomioistuimessa päätöslauselmaan.
- 30 Näitä Groupe Canal +:n väitteitä ei kuitenkaan voida hyväksyä.
- 31 On nimittäin palautettava mieleen, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan toimenpidettä tehtäessä harkintavaltaa on käytetty väärin vain, jos objektiivisten, asiaankuuluvien ja yhtäpitävien seikkojen perusteella on selvää, että toimenpide on tehty yksinomaan tai ainakin olennaisilta osin muiden kuin esitettyjen päämäärien saavuttamiseksi tai EUT-sopimuksessa asian käsittelyjärjestykseksi erityisesti määrätyn menettelyn välttämiseksi (tuomio 31.1.2019, *Islamic Republic of Iran Shipping Lines ym. v. neuvosto*, C-225/17 P, EU:C:2019:82, 115 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 32 Tältä osin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa perustellusti, että niin kauan kuin määräoituksia koskevaan kysymykseen liittyvä lainsäädäntöprosessi ei ole johtanut säädöksen antamiseen, se ei vaikuta komissiolla SEUT 101 artiklan ja asetuksen N:o 1/2003 nojalla oleviin valtuuksiin.
- 33 Groupe Canal + ei ole myöskään väittänyt eikä osoittanut unionin yleisessä tuomioistuimessa, ettei komissiolla olisi ollut toimivaltaa aloittaa valituksenalaisen tuomion 1 kohdassa mainittua tutkimusta, sellaisena kuin se mainitaan tämän tuomion 5 kohdassa, eikä tehdä sen yhteydessä tarvittaessa asetuksen N:o 1/2003 7 tai 9 artiklan mukaista päätöstä tai että mikä tahansa toimi estäisi tai kieltäisi sellaisen päätöksen tekemisen kyseisen 9 artiklan perusteella, joka koskee sellaisten sitoumusten hyväksymistä, joita yritys tarjoaa vastatakseen komission huolenaiheisiin sellaisten sopimuslausekkeiden SEUT 101 artiklan mukaisuuden osalta, joissa rajoitetaan unionin suurimpien maksutelevisiosisällön lähettäjien mahdollisuutta harjoittaa televisiolähetyspalvelujen rajat ylittävää passiivista myyntiä.
- 34 Ne johdetun oikeuden toimet, joihin Groupe Canal +, EFADs ja UPC viittaavat, eivät ole omiaan saattamaan kyseenalaiseksi unionin yleisen tuomioistuimen arviointia, koska ne on annettu riidanalaisen päätöksen tekemisen jälkeen.
- 35 Edellä esitetystä seuraa, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 130 kohdassa lähinnä, että aloittaessaan valituksenalaisen tuomion 1 kohdassa mainitun tutkimuksen, sellaisena kuin se esitetään tämän tuomion

5 kohdassa, ja tehdessään riidanalaisen päätöksen komissio oli toiminut toimivaltansa rajoissa ja että Groupe Canal + ei ollut osoittanut, että kyseinen toimielin olisi käyttänyt väärin harkintavaltaansa.

- 36 Groupe Canal +:n väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen hylätessään valituksenalaisen tuomion 129 kohdassa sen väitteen, jonka mukaan komissio käytti väärin harkintavaltaansa, koska Paramountin ehdottamilla sitoumuksilla ei poistettu komission ennakoarvioinnissaan esiin tuomia kilpailua koskevia huolenaiheita, on todettava, että vaikka olisi osoitettu, etteivät nämä sitoumukset poistaneet mainittuja huolenaiheita, tällainen seikka ei yksinään ole omiaan osoittamaan harkintavallan väärinkäyttöä.
- 37 Tämä väite, samoin kuin ensimmäinen valitusperuste kokonaisuudessaan, on näin ollen hylättävä.

2. Kolmas valitusperuste

- 38 Kolmannessa valitusperusteessa on kaksi osaa, joista ensimmäinen koskee perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin ei Groupe Canal +:n mukaan vastannut sen esittämään kanneperusteeseen, jonka mukaan komissio ei ottanut huomioon riidanalaisien lausekkeiden taloudellista ja oikeudellista asiayhteyttä, ja toinen tosiseikkojen puutteellista tutkimista siltä osin kuin unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että Groupe Canal +:n Ranskassa sijaitsevilta asiakkailta peräisin olevien tulojen mahdollinen väheneminen voitaisiin korvata Groupe Canal +:lle annettavalla mahdollisuudella tarjota palvelujaan koko ETA-alueella sijaitsevalle asiakaskunnalle.

a) Ensimmäinen osa

1) Asianosaisten lausumat

- 39 Groupe Canal +, jota EFADs, UPC ja Ranskan tasavalta tukevat, väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 39 kohdassa, että riidanalaisen päätöksen laillisuusvalvonta voi koskea vain sitä, osoittavatko riidanalaisessa päätöksessä esitetyt seikat kilpailua koskevat huolenaiheet perustelluiksi, ja mikäli tähän vastataan myöntävästi, poistavatko velvoittaviksi määrätyt Paramountin sitoumukset nämä huolenaiheet, ja lopuksi, tarjosiko Paramount sitoumuksia, jotka olisivat vähemmän pakottavia ja jotka poistaisivat huolenaiheet yhtä asianmukaisella tavalla. Sen mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen myös, kun se arvioi valituksenalaisen tuomion 62–66 kohdassa, että sen pohtiminen, täyttääkö menettelytapa, joka on herättänyt kyseisiä huolia, SEUT 101 artiklan 3 kohdan kumulatiiviset soveltamisedellytykset, ei liity riidanalaisen päätöksen kaltaiseen päätökseen, eikä sen tehtävänä näin ollen ole lausua Groupe Canal +:n perusteluista, joiden mukaan riidanalaisilla lausekkeilla edistetään kulttuurituotantoa ja kulttuurien monimuotoisuutta.
- 40 Groupe Canal +:n mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei vastannut kanneperusteeseen, jonka mukaan komissio ei ottanut huomioon Ranskan taloudellista ja oikeudellista asiayhteyttä, johon riidanalaiset lausekkeet kuuluivat, ja laiminlöi siten perusteluvelvoitettaan. Se ei antanut Groupe Canal +:lle mahdollisuutta saada selville syitä, joiden vuoksi unionin yleinen tuomioistuin ei hyväksynyt sen väitteitä. Unionin yleinen tuomioistuin jätti arvioinnissaan huomiotta velvollisuuden ottaa huomioon riidanalaisien lausekkeiden taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden. Se jätti näin ollen ottamatta huomioon unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön,

jonka mukaan yhtäältä sen arvioimiseksi, onko yritysten välinen sopimus riittävän vahingollinen, jotta sitä voidaan pitää SEUT 101 artiklassa tarkoitettuna tarkoitukseen perustuvana kilpailunrajoituksena, on tarkasteltava erityisesti taloudellista ja oikeudellista asiayhteyttä, johon se kuuluu, ja otettava huomioon kyseessä olevien tavaroiden tai palvelujen luonne sekä kyseisten markkinoiden toimintaan ja rakenteeseen liittyvät tosiasialliset olosuhteet, ja jonka mukaan toisaalta unionin yleisen tuomioistuimen tehtävänä on arvioida, muodostavatko esitetyt todisteet merkityksellisten tosiseikkojen kokonaisuuden, joka on otettava huomioon arvioitaessa monitahoista tilannetta, ja voidaanko niillä perustella niistä tehtyjä johtopäätöksiä.

- 41 Groupe Canal +:n mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei tutkinut perusteellisesti taloudellista ja oikeudellista asiayhteyttä, johon riidanalaiset lausekkeet kuuluvat, vaan huomautti ainoastaan valituksenalaisen tuomion 40–42 kohdassa ”kategorisesti”, että riidanalaisen lausekkeiden, joista seuraa ehdoton alueellinen yksinoikeus, tavoitteena on niiden sisällön, tavoitteiden sekä taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden perusteella rajat ylittävän kilpailun poissulkeminen kokonaan, mikä unionin yleisen tuomioistuimen mielestä riittää oikeuttamaan komission huolenaiheet.
- 42 Ranskan tasavallan mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei määrittänyt, mitä ovat ne kilpailua koskevat huolenaiheet, jotka voivat olla hyväksyttävä peruste asetuksen N:o 1/2003 9 artiklassa tarkoitettuna päätöksen tekemiselle, eikä se tutkinut, olivatko riidanalaiset lausekkeet riittävän vahingollisia, jotta niitä voitiin ensi arviolta pitää tarkoitukseen perustuvana kilpailunrajoituksena. Tavoitetta suojella kulttuurien monimuotoisuutta ei voida myöskään erottaa taloudellisesta ja oikeudellisesta asiayhteydestä, johon riidanalaiset lausekkeet kuuluvat, eikä sitä voida jättää niiden SEUT 101 artiklan 3 kohdan valossa tapahtuvan tutkinnan ulkopuolelle.
- 43 Groupe Canal + väittää lisäksi, että kun unionin yleinen tuomioistuin tukeutui valituksenalaisen tuomion 43–50 kohdassa 4.10.2011 annettuun tuomioon Football Association Premier League ym. (C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631) todetakseen, että riidanalaiset lausekkeet olivat omiaan herättämään komissiossa huolenaiheita niiden kilpailunvastaisen tarkoituksen vuoksi, se teki oikeudellisen virheen, koska kyseinen tuomio ei koske elokuva-alaa. Unionin yleinen tuomioistuin ei siis sen mukaan ottanut huomioon elokuva-alan erityistä taloudellista ja oikeudellista asiayhteyttä, vaikka unionin tuomioistuin oli todennut 6.10.1982 antamassaan tuomiossa Coditel ym. (262/81, EU:C:1982:334, 15 ja 16 kohta), että erityisesti elokuvan jälkiäänitystä tai tekstittämistä eri kieliryhmille, elokuvan lähetyksmahdollisuuksia televisiossa ja elokuvatuotannon rahoitusjärjestelmää Euroopassa koskevat unionin elokuvateollisuuden ja elokuvamarkkinoiden luonteenomaiset piirteet osoittavat, että elokuvan esittämistä koskeva yksinomainen lisenssi ei itsessään ole sellainen, että se estää, rajoittaa tai vääristää kilpailua.
- 44 Komissio ja BEUC pitävät näitä väitteitä perusteettomina.

2) Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 45 Aluksi Groupe Canal +:n väitteestä, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin ei perustellut sitä, että se hylkäsi sen väitteet, jotka koskevat riidanalaisen lausekkeiden taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden huomioon ottamista, on huomautettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 36 artiklaan ja 53 artiklan ensimmäiseen kohtaan perustuva unionin yleisen tuomioistuimen velvollisuus perustella tuomiot ei velvoita tätä esittämään selvitystä, jossa seurattaisiin tyhjentävästi ja kohta kohdalta kaikkia riidan asianosaisten esittämiä päätelmiä. Perustelut voivat siten olla implisiittisiä, kunhan

asianosaiset saavat niiden avulla selville perusteet, joihin unionin yleinen tuomioistuin tukeutuu, ja unionin tuomioistuimella on niiden avulla käytettävissään riittävät tiedot, jotta se kykenee harjoittamaan valvontaansa valituksen yhteydessä (tuomio 14.9.2016, Trafilerie Meridionali v. komissio, C-519/15 P, EU:C:2016:682, 41 kohta).

- 46 Tältä osin on korostettava, että valituksenalaisen tuomion 40 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin lähinnä yksilöi komission huolenaiheet, jotka koskevat riidanalaisia lausekkeitä, todeten, että komissio on esittänyt riidanalaisen päätöksen 37–44 perustelukappaleessa, että sopimukset, jotka johtavat ehdottomaan alueelliseen yksinoikeuteen, merkitsivät kansallisten markkinoiden eristämistä ja olivat ristiriidassa yhtenäismarkkinoiden perustamista koskevan EUT-sopimuksen tavoitteen kanssa ja että näiden lausekkeiden tavoitteena katsottiin siis olevan kilpailun rajoittaminen, ellei niiden taloudelliseen ja oikeudelliseen asiayhteyteen kuuluvien muiden seikkojen perusteella voida todeta, että ne eivät ole omiaan johtamaan tällaiseen lopputulokseen.
- 47 Valituksenalaisen tuomion 41 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin esitti tiivistetysti riidanalaisen päätöksen 46–49 perustelukappaleen, joista ilmenee komission katsoneen, että riidanalaisen lausekkeiden tavoitteena on niiden sisällön, tavoitteiden sekä taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden perusteella rajat ylittävän kilpailun poissulkeminen kokonaan ja ehdottoman alueellisen suojan antaminen Paramountin sopimuskumppaneina oleville yleisradiotoiminnan harjoittajille.
- 48 Vaikka on totta, että unionin yleinen tuomioistuin totesi välittömästi valituksenalaisen tuomion 41 kohdan jälkeen, että nämä komission toteamukset olivat perusteltuja, kyseisen tuomion kaikkien perustelujen huolellisesta lukemisesta käy kuitenkin ilmi, että – toisin kuin Groupe Canal + väittää – unionin yleinen tuomioistuin ei näin tehdessään esittänyt ”kategorista” toteamusta jättäen tutkimatta väitteitä perusteellisesti, vaan esitti tutkintansa lopputuloksen, minkä jälkeen se esitti kyseisen tuomion 43–73 kohdassa perustelut, jotka johdattivat sen kyseiseen lopputulokseen, mukaan lukien ne syyt, joiden vuoksi riidanalaiset lausekkeet olivat sen mukaan omiaan herättämään komissiossa huolenaiheita SEUT 101 artiklan 1 kohdan suhteen.
- 49 Lisäksi valituksenalaisen tuomion 51–58 kohdasta ilmenee, että unionin yleinen tuomioistuin tutki nimenomaisesti Groupe Canal +:n, Ranskan tasavallan, EFADsin, UPC:n ja C More Entertainmentin väitteitä, jotka koskevat riidanalaisen lausekkeiden laillisuutta SEUT 101 artiklan 1 kohdan suhteen siinä taloudellisessa ja oikeudellisessa asiayhteydessä, johon nämä lausekkeet kuuluvat, unohtamatta unionin yleisen tuomioistuimen saman tuomion 59–72 kohdassa tutkimia näiden asianosaisten väitteitä, joiden mukaan nämä lausekkeet edistävät kulttuurin monimuotoisuutta kilpailua vaarantamatta.
- 50 Käsiteltävässä asiassa on katsottava, että valituksenalaisen tuomion 40–73 kohdassa esitetyt perustelut ovat riittävät, jotta asianosaiset ja erityisesti Groupe Canal + saavat selville ne syyt, joihin unionin yleinen tuomioistuin on nojautunut, ja jotta unionin tuomioistuimella on käytettävissään riittävät tiedot voidakseen harjoittaa valvontaansa valituksen yhteydessä. Unionin yleinen tuomioistuin ei siis laiminlyönyt perusteluvollisuuttaan, kun se hylkäsi Groupe Canal +:n väitteet, jotka koskevat taloudellista ja oikeudellista asiayhteyttä, johon riidanalaiset lausekkeet kuuluvat.
- 51 Siltä osin kuin Groupe Canal + väittää unionin yleisen tuomioistuimen tehneen kyseisen tuomion 43–50 kohdassa oikeudellisen virheen, kun se tukeutui 4.10.2011 annettuun tuomioon Football Association Premier League ym. (C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631) todetakseen, että

riidanalaiset lausekkeet olivat omiaan herättämään komissiossa huolenaiheita niiden kilpailunvastaisen tarkoituksen vuoksi, on korostettava, että vaikka kyseisen tuomion taustalla oleva asia ei koskenutkaan elokuva-alaa, kyseisen tuomion 134, 141 ja 142 kohdasta kuitenkin ilmenee, että kyseinen asia koski tilannetta, jota voidaan verrata kaupallisesti ja kilpailullisesti nyt käsiteltävässä asiassa kyseessä olevaan tilanteeseen, jossa immateriaalioikeuksien haltijan ja televisiolähetystoiminnan harjoittajien välisiin yksinoikeuden antaviin lisenssisopimuksiin sisältyi lisävelvoitteita, joilla pyrittiin takaamaan näiden lisenssien käytön alueellisten rajoitusten noudattaminen, ja erityisesti televisiolähetystoiminnan harjoittajille asetettu velvoite toteuttaa toimenpiteitä, joilla suojattujen kohteiden käyttäminen tehdään mahdottomaksi kyseessä olevan lisenssisopimuksen kattaman alueen ulkopuolelta.

- 52 Kyseinen tuomio ei ole myöskään ristiriidassa 6.10.1982 annetun tuomion Coditel ym. (262/81, EU:C:1982:334), joka koskee elokuva-alaa, kanssa. Sen sijaan, että mainitun tuomion 15 ja 16 kohta, joihin Groupe Canal + viittaa, tukisi Groupe Canal +:n väitettä, jonka mukaan riidanalaisen lausekkeiden kaltaisia lausekkeitä voidaan pitää täysin pätevänä siltä osin kuin ne muodostavat elokuvateattereiden rahoitusjärjestelmän kulmakiven, niissä todetaan ainoastaan, että sen seikan, että elokuvan tekijänoikeuden haltija on myöntänyt vain yhdelle lisenssinsaaajalle yksinoikeuden esittää tiettyä elokuvaa, tarkoituksena ei ole sellaisenaan estää, rajoittaa tai vääristää kilpailua. Lisäksi kyseisen tuomion 17 kohdassa todetaan nimenomaisesti, että elokuvaa koskevan tekijänoikeuden ja siihen perustuvan elokuvan esitysoikeuden käyttö voi vääristää kilpailua elokuva-alalla.
- 53 Toisin kuin kyseisessä asiassa, sitä vastoin asiassa, jossa annettiin 4.10.2011 tuomio Football Association Premier League ym. (C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631), oli kyse nimenomaan lisävelvoitteista, joilla pyritään takaamaan immateriaalioikeuksien haltijan myöntämien lisenssien hyödyntämiseen liittyvien alueellisten rajojen noudattaminen.
- 54 Näissä olosuhteissa on todettava, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 46–50 kohdassa viitaten 4.10.2011 annettuun tuomioon Football Association Premier League ym. (C-403/08 ja C-429/08, EU:C:2011:631) lähinnä, että unionin tuomioistuimen oikeuskäytännöstä ilmenee, että sellaisia lisenssisopimusten lausekkeitä, joissa määrätään vastavuoroisista velvoitteista, joiden tarkoituksena on poistaa näiden sopimusten kohteena olevan audiovisuaalisen sisällön televisiolähetyspalvelujen rajat ylittävä tarjonta ja joilla jokaiselle televisiolähetystoiminnan harjoittajalle myönnetään näin ollen ehdoton alueellinen suoja, voidaan pitää, kun otetaan huomioon sekä niillä tavoitellut tavoitteet että se taloudellinen ja oikeudellinen asiayhteys, johon ne kuuluvat, SEUT 101 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuina sopimuksina, joiden tarkoituksena on rajoittaa kilpailua, ja että koska riidanalaiset lausekkeet sisälsivät tällaisia velvoitteita, ne olivat omiaan herättämään komissiossa kilpailua koskevia huolenaiheita, sanotun estämättä mahdollista päätöstä, jossa todetaan täysimääräisen tutkinnan päätteeksi lopullisesti, onko kyseistä määräystä rikottu vai ei.
- 55 Lopuksi on myös hylättävä Groupe Canal +:n väite, jonka mukaan unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen todetessaan valituksenalaisen tuomion 39 ja 62–66 kohdassa lähinnä, että sen pohtiminen, täyttääkö menettelytapa, joka on herättänyt komissiossa kilpailua koskevia huolenaiheita, SEUT 101 artiklan 3 kohdan soveltamisedellytykset, ei liity sellaiseen päätökseen, joka tehdään asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla, ja että tämän vuoksi unionin yleisen tuomioistuimen asiana ei ollut tällaisen päätöksen laillisuusvalvonnan yhteydessä lausua väitteistä, jotka koskivat EUT-sopimuksen kyseisen määräyksen soveltamista.

- 56 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 62 kohdassa, SEUT 101 artiklan 3 kohtaa voidaan soveltaa ainoastaan, jos SEUT 101 artiklan 1 kohdan rikkominen on todettu ensin (ks. vastaavasti tuomio 7.2.2013, Slovenská sporiteľňa, C-68/12, EU:C:2013:71, 30 kohta).
- 57 Koska komissio on vapautettu velvollisuudesta luonnehtia ja todeta rikkominen, kun se tekee päätöksen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 40 kohta), sillä ei voi olla velvollisuutta tällaisen päätöksen yhteydessä arvioida lopullisesti, täyttääkö sopimus, päätös tai yhdenmukaistettu menettelytapa SEUT 101 artiklan 3 kohdan edellytykset.
- 58 Kuten unionin yleinen tuomioistuin perustellusti totesi valituksenalaisen tuomion 62 kohdassa, SEUT 101 artiklan 3 kohtaa sovellettaessa on määritettävä SEUT 101 artiklan 1 kohtaa rikkovasta sopimuksesta aiheutuvat kilpailua edistävät vaikutukset ja selvitettävä, ylittävätkö nämä kilpailua edistävät vaikutukset kilpailunvastaiset vaikutukset.
- 59 Asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohdasta ilmenee, että komission tämän säännöksen perusteella tekemät päätökset perustuvat kyseessä olevan menettelytavan kilpailunvastaisuuden ennakoarviointiin. Näin ollen on todettava, että koska tällaiseen päätökseen ei sisälly perusteellista ja kattavaa arviointia kaikista tämän menettelytavan kilpailunvastaisista vaikutuksista, komissio ei voi vertailla näitä vaikutuksia ja sille esitettyjä kilpailua edistäviä vaikutuksia, jos ne oletetaan toteen näytetyiksi.
- 60 Tästä seuraa, ettei unionin yleinen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan valituksenalaisen tuomion 62 kohdassa, että sen pohtiminen, täyttääkö menettelytapa, joka on herättänyt komissiossa kilpailua koskevia huolenaiheita, SEUT 101 artiklan 3 kohdan soveltamisedellytykset, ei liity sellaiseen päätökseen, joka tehdään asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla.
- 61 Siitä, että komissio otti riidanalaisen päätöksen 50–52 perustelukappaleessa alustavasti kantaa SEUT 101 artiklan 3 kohdan sovellettavuuteen käsiteltävässä asiassa, on todettava, että nämä perustelukappaleet olivat osa komission toteuttaman riidanalaisia lausekkeita koskevan ennakoarvioinnin esittelyä eivätkä ne sisältäneet minkäänlaista tämän kysymyksen lopullista arviointia, vaan niissä pyrittiin ainoastaan toteamaan, että komissio oli ottanut tässä arvioinnissa huomioon Paramountin kyseisestä kysymyksestä jo ennen väitetiedoksiantoja esittämät väitteet.
- 62 Kolmannen valitusperusteen ensimmäinen osa on näin ollen hylättävä perusteettomana.

b) Toinen osa

1) Asianosaisten lausumat

- 63 Groupe Canal +, jota EFADs, UPC ja Ranskan tasavalta tukevat, väittää, että kun unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 57 ja 69 kohdassa, että Groupe Canal +:n Ranskassa asuvalta asiakaskunnalta saamien tulojen mahdollinen vähentyminen voidaan korvata sillä, että Groupe Canal + voi jatkossa vapaasti kohdistaa toimintaansa koko ETA:ssa eikä ainoastaan Ranskassa asuvaan asiakaskuntaan, se ei ottanut huomioon elokuva-alan erityispiirteitä eikä tutkinut kaikkia sille esitettyjä merkityksellisiä seikkoja. Unionin yleinen tuomioistuin ei sen mukaan selvästikään ottanut huomioon Oxeran ja O&O:n toukokuussa 2016 tekemää tutkimusta

”The impact of cross-border access to audiovisual content on EU consumers”, jonka Groupe Canal + on esittänyt ja josta ilmenee sen mukaan, että alueelliset yksinoikeudet ovat välttämättömiä Euroopan elokuva-alan rahoittamisen kannalta unionin erilaisten kulttuuriin liittyvien herkkyysien vuoksi, että eurooppalaisten elokuvien arvo vaihtelee jäsenvaltiosta toiseen ja kielialueelta toiselle ja että eurooppalaisten elokuvien tuotannon rahoittavat loppujen lopuksi pääasiallisesti televisiolähetystoiminnan harjoittajat ehdottomaan alueelliseen suojaan perustuvan järjestelmän perusteella. Tulosten vähentymistä ei sen mukaan voida korvata, koska Groupe Canal + ei voisi enää korostaa yksinoikeutta tietyn sisällön jakeluun ja koska Ranskassa asuvat kuluttajat päättäisivät pääasiallisesti tilata palveluja toimijoilta, jotka välittävät houkuttelevia sisältöjä suureksi osaksi englannin kielellä. Usean alueen kattavan lisenssin kustannukset ovat paljon korkeammat kuin kansallisen lisenssin kustannukset, minkä vuoksi ensin mainittu lisenssi tulee jakelijoille mahdottomaksi hankkia. Uusien tilaajien hankkiminen jakelijan perinteisen alueen ulkopuolelta alentaisi huomattavasti jakelijan liikkumavaraa tuotannon osalta. Missään tapauksessa maarajoitukset, jotka liittyvät lisensseihin, joista Groupe Canal + on sopinut, eivät anna sille mahdollisuutta lähestyä vapaasti unionin koko alueella asuvia asiakkaita.

64 Komissio ja BEUC pitävät näitä väitteitä perusteettomina.

2) Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

65 Aivan aluksi on korostettava, että siltä osin kuin kolmannen valitusperusteen toisen osan yhteydessä esitetyillä väitteillä arvostellaan valituksenalaisen tuomion 69 kohdassa esitettyjä näkemyksiä, nämä väitteet on hylättävä tehottomina.

66 Valituksenalaisen tuomion 67 kohdassa käytetystä ilmaisusta ”joka tapauksessa” ja kyseisen tuomion 72 kohdassa käytetystä ilmaisusta ”vaikka olisi katsottava, että komissio oli velvollinen tutkimaan SEUT 101 artiklan 3 kohdan sovellettavuuden” seuraa, että unionin yleisen tuomioistuimen mainitun tuomion 67–72 kohdassa tekemä arviointi on esitetty ylimääräisenä perusteluna siltä varalta, että olisi katsottava, että komissio oli velvollinen tutkimaan SEUT 101 artiklan 3 kohdan sovellettavuuden.

67 On kuitenkin niin, että koska unionin yleinen tuomioistuin katsoi kolmannen valitusperusteen ensimmäisen osan tutkinnasta ilmenevällä tavalla perustellusti, että riidanalaisen päätöksen tekemiseen johtaneen menettelyn yhteydessä komissio ei ollut velvollinen arvioimaan, täytyivätkö SEUT 101 artiklan 3 kohdan edellytykset, valituksenalaisen tuomion 69 kohtaa koskevat väitteet, vaikka ne olisivatkin perusteltuja, eivät voi missään tapauksessa johtaa valituksenalaisen tuomion kumoamiseen.

68 Siltä osin kuin kolmannen valitusperusteen toisen osan yhteydessä esitetyt väitteet liittyvät valituksenalaisen tuomion 57 kohdassa esitettyihin toteamuksiin, on muistutettava, että SEUT 256 artiklan ja Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 58 artiklan nojalla muutosta voidaan hakea vain oikeuskysymyksiä koskevilta osin. Näin ollen ainoastaan unionin yleinen tuomioistuin on toimivaltainen yhtäältä määrittämään ratkaisun perustaksi asetettavan tosiseikaston ja toisaalta arvioimaan tätä tosiseikastoa. Ainoastaan siinä tapauksessa, että unionin yleisen tuomioistuimen määrittämän tosiseikaston paikkansapitämättömyys käy ilmi unionin yleiselle tuomioistuimelle toimitetusta aineistosta tai jos samojen tosiseikkojen tueksi esitetty selvitysaineisto on otettu huomioon vääristyneellä tavalla, tämä määrittäminen ja

selvitysaineiston arviointi ovat oikeuskysymyksiä, jotka kuuluvat unionin tuomioistuimen muutoksenhakuasteena harjoittaman valvonnan piiriin (määräys 19.12.2019, OPS Újpest v. komissio, C-741/18 P, ei julkaistu, EU:C:2019:1104, 19 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

- 69 Näillä Groupe Canal +:n väitteillä kuitenkin ainoastaan kyseenalaistetaan unionin yleisen tuomioistuimen toteuttama tosiseikkojen arviointi, jonka mukaan se, että tulot, joita Groupe Canal + saa Ranskassa sijaitsevilta asiakkailta, mahdollisesti vähentyvät, voidaan korvata sillä, että kun riidanalaisella päätöksellä velvoittaviksi määrättyt sitoumukset toteutetaan, Groupe Canal + voi jatkossa vapaasti kohdistaa toimintaansa asiakaskuntaan, joka sijaitsee koko ETA:ssa eikä yksinomaan Ranskassa, eikä Groupe Canal + vetoa näiden sitoumusten ulottuvuuden huomioon ottamiseen vääristyneellä tavalla.
- 70 Näin ollen mainitut Groupe Canal +:n väitteet on jätettävä tutkimatta.
- 71 Edellä esitetyn perusteella kolmannen valitusperusteen toinen osa on osittain jätettävä tutkimatta ja osittain hylättävä tehottomana.
- 72 Näin ollen kolmas valitusperuste on hylättävä.

3. Toinen valitusperuste

a) Asianosaisten lausumat

- 73 Groupe Canal + huomauttaa, että ennen kuin unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 72 kohdassa, ettei komission ennakoarviointi, jossa todettiin, etteivät SEUT 101 artiklan 3 kohdan edellytykset täyttyneet, ollut virheellinen, se katsoi kyseisen tuomion 67 kohdassa, että riidanalaisilla lausekkeilla asetettiin rajoituksia, joilla ylitettiin se, mikä on tarpeen immateriaalioikeuksien suojaamista edellyttävien audiovisuaalisten teosten tuottamisen ja jakelun kannalta, ja mainitun tuomion 70 kohdassa, että näillä lausekkeilla poistettiin kokonaan amerikkalaisia elokuvia koskeva kilpailu. Asianosaiset eivät kuitenkaan ole lausuneet yhdestäkään näistä seikoista unionin yleisessä tuomioistuimessa käydyssä menettelyssä. Tämä on Groupe Canal +:n mukaan loukannut kontradiktorista periaatetta.
- 74 Komissio pitää Groupe Canal +:n väitteitä perusteettomina. Komissio ja BEUC katsovat, että toinen valitusperuste on joka tapauksessa tehoton, koska se kohdistuu valituksenalaisen tuomion ylimääräisiin perusteluihin. BEUC katsoo ensisijaisesti, että tämä valitusperuste on jätettävä tutkimatta, koska se ei selvästikään ole riittävän täsmällinen.

b) Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 75 Toinen valitusperuste kohdistuu valituksenalaisen tuomion 67, 70 ja 72 kohtaan, jotka koskevat SEUT 101 artiklan 3 kohdan soveltamista nyt käsiteltävässä asiassa.
- 76 Ilman, että olisi tarpeen tutkia, onko tämä valitusperuste jätettävä tutkimatta, kuten BEUC väittää, on katsottava tämän tuomion 66 ja 67 kohdassa esitetyistä syistä, että kyseinen valitusperuste on tehoton.
- 77 Toinen valitusperuste on näin ollen hylättävä.

4. Neljäs valitusperuste

78 Neljännessä valitusperusteessa on kaksi osaa, joista ensimmäinen koskee suhteellisuusperiaatteen ja kolmansien osapuolten oikeuksien kunnioittamisen periaatteen loukkaamista, johon unionin yleinen tuomioistuin on Groupe Canal +:n mukaan syyllistynyt katsoessaan, ettei komission tarvinnut analysoida kyseessä olevia kansallisia markkinoita yksitellen, ja toinen sitä, että unionin yleinen tuomioistuin ei ottanut huomioon käytännesääntöjen 128 kohtaa ja sopimukseen perustuvia kolmansien osapuolten oikeuksia katsoessaan, ettei riidanalainen päätös vaikuta Groupe Canal +:n mahdollisuuteen saattaa asia kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi, jotta sen sopimukseen perustuvia oikeuksia noudatettaisiin.

a) Ensimmäinen osa

1) Asianosaisten lausumat

79 Groupe Canal +, jota UPC ja Ranskan tasavalta tukevat, huomauttaa lähinnä, että kun komissio hyväksyi Paramountin sitoumukset, jotka koskivat kaikkia ETA:n televisiolähetystoiminnan harjoittajien kanssa tehtäviä sopimuksia, kun taas komission toteuttama ennakoarviointi ja sen esittämät kilpailua koskevat huolenaiheet koskivat vain Skyille Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa myönnettyjä yksinoikeuksia, komissio päätteli ”ekstrapoloimalla” eikä noudattanut velvollisuutta tutkia muita kansallisia markkinoita eikä näin ollen ottanut huomioon muiden markkinoiden erityispiirteitä ja erityisesti Ranskan markkinoiden, joihin liittyy Groupe Canal +:n mukaan se erityispiirre, että audiovisuaalisen teoksen rahoituksesta vastaavat pääsääntöisesti Groupe Canal +:n kaltaiset jakelijat. Kun unionin yleinen tuomioistuin vahvisti valituksenalaisen tuomion 118 kohdassa komission näkemyksen, se loukkasi Groupe Canal +:n mukaan suhteellisuusperiaatetta ja kolmansien osapuolten oikeuksia 29.6.2010 annetun tuomion komissio v. Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41 kohta) vastaisesti.

80 Komissio, jota BEUC tukee, pitää näitä väitteitä perusteettomina.

2) Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

81 Nyt käsiteltävässä asiassa on osoitettu, että komission suorittama ennakoarviointi koski ainoastaan Paramountin Skyn kanssa tekemien lisenssisopimusten tiettyjä lausekkeita, joilla Paramount myönsi Skyille yksinoikeuden antavia lisensejä Yhdistyneen kuningaskunnan ja Irlannin alueelle. Valituksenalaisen tuomion 3 kohdasta nimittäin ilmenee, että komissio keskittyi tutkimuksessaan näiden sopimusten kahteen toisiinsa liittyvään lausekkeeseen. Ensimmäisellä kiellettiin Skyta tarjoamasta televisiolähetyspalveluja muulla ETA-alueella kuin Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin ostotiedusteluihin tai rajoitettiin tätä mahdollisuutta. Toisella puolestaan määrättiin, että Paramount oli tehdessään sopimuksia muulle ETA-alueelle kuin Yhdistyneeseen kuningaskuntaan ja Irlantiin sijoittautuneiden yleisradiotoiminnan harjoittajien kanssa velvollinen kieltämään niitä tarjoamasta televisiolähetyspalveluja Yhdistyneessä kuningaskunnassa ja Irlannissa asuvien kuluttajien omasta aloitteestaan tekemiin ostotiedusteluihin tai rajoittamaan tätä mahdollisuutta.

- 82 Lisäksi muun muassa valituksenalaisen tuomion 8–10 kohdasta ilmenee, että Paramountin sitoumukset, jotka riidanalaisella päätöksellä määrättiin velvoittaviksi, koskivat niin ikään samankaltaisia ehtoja, jotka sisältyivät lisenssisopimukseen, jotka Paramount oli tehnyt tai saattoi tehdä muiden ETA-alueella toimivien televisioyhtiöiden kanssa.
- 83 Unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 40 ja 41 kohdassa, että komission kilpailua koskevat huolenaiheet riidanalaisten lausekkeiden osalta koskivat sitä, että nämä lausekkeet johtavat ehdottomaan alueelliseen yksinoikeuteen ja merkitsevät näin ollen kansallisten markkinoiden eristämistä ja ovat ristiriidassa yhtenäismarkkinoiden perustamista koskevan EUT-sopimuksen tavoitteen kanssa.
- 84 Kuten unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 46 kohdassa, unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan sopimus, jolla pyritään eristämään uudelleen kansalliset markkinat, saattaa olla EUT-sopimuksen sen tavoitteen vastainen, joka on kansallisten markkinoiden yhtenäistäminen muodostamalla yhtenäismarkkinat. Näin ollen sopimuksia, joilla pyritään eristämään kansalliset markkinat kansallisten rajojen mukaan tai joilla tehdään vastavuoroinen kansallisille markkinoille pääsy vaikeammaksi, on lähtökohtaisesti pidettävä sellaisina, joiden tarkoituksena on rajoittaa kilpailua SEUT 101 artiklan 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla, kun otetaan huomioon näiden sopimusten tavoitteet ja niiden taloudellinen ja oikeudellinen asiayhteys.
- 85 Tällaiset sopimukset ovat nimittäin omiaan vaarantamaan yhteismarkkinoiden moitteettoman toiminnan ja haittaavat siten yhtä unionin päätavoitteista kansallisilla markkinoilla vallitsevasta tilanteesta riippumatta.
- 86 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 118 kohdassa aivan oikein, että koska riidanalaisten lausekkeiden tavoitteena on kansallisten markkinoiden eristäminen koko ETA:ssa ilman että niiden taloudellisen ja oikeudellisen asiayhteyden perusteella voitaisiin todeta, etteivät ne ole omiaan heikentämään kilpailua, ne saattoivat asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan soveltamisen yhteydessä pätevästi aiheuttaa komissiolle kilpailua koskevia huolenaiheita, jotka koskevat koko tätä maantieteellistä aluetta, vaikka komissio ei olisi analysoinut asianomaisia kansallisia markkinoita yksitellen.
- 87 Tästä seuraa, että neljännen valitusperusteen ensimmäinen osa on hylättävä perusteettomana.

b) Toinen osa

1) Asianosaisten lausumat

- 88 Groupe Canal + väittää, että kun unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 104 kohdassa, ettei riidanalainen päätös merkitse puuttumista Groupe Canal +:n sopimusvapauteen, koska se voisi saattaa asian kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja vaatia, että tämä toteaa riidanalaiset lausekkeet SEUT 101 artiklan 1 kohdan mukaisiksi ja tekee Paramountin osalta kansallisen lainsäädännön mukaiset päätelmät, se loukkasi periaatetta, joka johtuu asetuksen N:o 1/2003 9 artiklasta, käytännesääntöjen 128 kohdasta ja niiden alaviitteestä 76, jonka mukaan kyseisen 9 artiklan perusteella tehdyn päätöksen tavoitteena tai seurauksena ei voi olla se, että sitoumukset velvoittaisivat toimijoita, jotka eivät ole antaneet sitoumuksia ja sopineet niistä.

- 89 Kun unionin yleinen tuomioistuin lisäksi totesi valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa, että komission tehtävänä on aloittaa menettely uudelleen, jos kansallinen tuomioistuin velvoittaisi Paramountin rikkomaan sitoumuksiaan, unionin yleinen tuomioistuin myönsi Groupe Canal +:n mukaan nimenomaisesti, että näiden sitoumusten täytäntöönpano riippuu Groupe Canal +:n tahdosta, mutta ei esittänyt kaikkia tämän päätelmän oikeudellisia seurauksia.
- 90 Groupe Canal +, jota Ranskan tasavalta tukee, toteaa lähinnä, että kun unionin yleinen tuomioistuin totesi valituksenalaisen tuomion 100 kohdassa, että riidanalainen päätös voi enintään vaikuttaa kansallisen tuomioistuimen arviointeihin vain siltä osin kuin se sisältää ennakoarvioinnin, se loukkasi vakavalla tavalla kolmansien osapuolten eli tässä tapauksessa Groupe Canal +:n oikeuksia. Tällä päätöksellä evätään näet Groupe Canal +:lta sopimusvapaus, koska se ei voisi todellisuudessa vaatia kansallista tuomioistuinta olemaan eri mieltä komission kanssa ja hyväksymään riidanalaisten lausekkeiden pätevyuden. Tässä yhteydessä 23.11.2017 annetusta tuomiosta Gasorba ym. (C-547/16, EU:C:2017:891, 28 ja 29 kohta) ilmenee, että kansalliset tuomioistuimet eivät voi jättää huomiotta päätöksiä, joita tehdään asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohdan nojalla, ja niiden on otettava huomioon komission ennakoarviointi ja pidettävä sitä viitteenä tai jopa alustavana näyttönä kyseisen sopimuksen kilpailunvastaisuudesta. Näiden tuomioistuinten vapaus säilyy vain siinä tapauksessa, että ne päättävät jatkaa tutkimuksiaan siitä, ovatko kyseiset sopimukset kilpailuoikeuden mukaisia.
- 91 Ranskan tasavalta lisää, että asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohdan nojalla tehdyn päätöksen vaikutusta kansallisen tuomioistuimen tekemään arviointiin voimistavat kyseisen alan muiden toimijoiden kanssa neuvotellut sitoumukset, jolloin myöhemmät sitoumukset voivat luoda standardin, josta kansallisen tuomioistuimen on vaikeaa poiketa. Lisäksi se, että tilanteessa, jossa kansallinen tuomioistuin katsoo, ettei kyseinen sopimus ole SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastainen, komissio avaisi välttämättä tutkimuksen uudelleen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 2 kohdan b alakohdan nojalla, saattaa vähentää kansallisen tuomioistuimen halukkuutta kyseenalaistaa komission ennakoarviointi.
- 92 Komissio, jota BEUC tukee, katsoo lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 83–108 kohdassa, ettei Paramountin sitoumusten täytäntöönpano riipu kolmansien osapuolten, ei myöskään Groupe Canal +:n, tahdosta. Paramount käytti näet tarjotessaan kyseisiä sitoumuksia omaa sopimusvapauttaan olla sitoutumatta enää tiettyihin sopimuslausekkeisiin tai olla niiden sitoma, eikä tämä päätös riipu sen mielestä kolmansien osapuolten tahdosta. Se, että komissio hyväksyy tällaiset sitoumukset, ei myöskään vie Groupe Canal +:lta mahdollisuutta kääntyä kansallisen tuomioistuimen puoleen suojellakseen omia oikeuksiaan sen ja Paramountin välisissä sopimussuhteissa. Jos kansallinen tuomioistuin katsoisi, että riidanalaiset lausekkeet eivät ole SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaisia tai että ne täyttävät saman artiklan 3 kohdan edellytykset, sen tehtävänä olisi arvioida, voisiko siinä vireillä olevan menettelyn lopputulos saada Paramountin loukkaamaan sitoumuksia, jotka on määrätty velvoittaviksi riidanalaisen päätöksen nojalla. Sen välttämiseksi, että tämän menettelyn lopputulos saattaisi saada Paramountin rikkomaan näitä sitoumuksia, kansallinen tuomioistuin voisi kieltäytyä määräämästä riidanalaisten lausekkeiden täytäntöönpanosta ja velvoittaa samalla sovellettavien kansallisen oikeussääntöjen mukaisesti Paramountin sijaissuoritukseen maksamalla vahingonkorvauksen. Unionin yleinen tuomioistuin pitää komission mukaan tällaista ratkaisua mahdollisena valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa.
- 93 Unionin yleinen tuomioistuin arvioi komission mukaan valituksenalaisen tuomion 102 kohdassa perustellusti, että Groupe Canal + voisi vaatia kansalliselta tuomioistuimelta ratkaisua, joka on ristiriidassa komission päätöksen kanssa ja jolla riidanalaiset lausekkeet todetaan lainmukaisiksi.

Komission mukaan 23.11.2017 annetun tuomion Gasorba ym. (C-547/16, EU:C:2017:891) 29 kohdasta ilmenee, että kansallisen tuomioistuimen tarvitsee ottaa huomioon ainoastaan riidanalaisessa päätöksessä esitetty komission ennakoarviointi ja pitää sitä viitteenä tai alustavana todisteena riidanalaisien lausekkeiden kilpailunvastaisuudesta.

2) Unionin tuomioistuimen arviointi asiasta

- 94 Tarkastellessaan ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kolmannen kanneperusteen toista osaa, jonka mukaan Groupe Canal +:n kaltaisten kolmansien osapuolten sopimukseen perustuvia oikeuksia on loukattu suhteellisuusperiaatteen vastaisesti, unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 89 ja 90 kohdassa, että asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan nojalla tehtävä päätös on velvoittava ainoastaan yrityksille, jotka ovat tarjonneet kyseisessä säännöksessä tarkoitettua ”sitoumusta” eikä sen tavoitteena tai vaikutuksena voi olla se, että tällaisen sitoumuksen noudattaminen määrättäisiin sellaisia toimijoita velvoittavaksi, jotka eivät ole sitä tarjonneet eivätkä hyväksyneet.
- 95 Valituksenalaisen tuomion 91 ja 92 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin arvioi muun muassa, että jos sitoumus käsittää sen, että jätetään soveltamatta sopimuslauseketta, jolla annetaan oikeuksia jollekin kolmannelle osapuolelle, sillä, että komissiolle annettaisiin toimivalta määrätä sen noudattaminen Groupe Canal +:n kaltaista sellaista kolmatta osapuolta velvoittavaksi, joka ei ole sitä tarjonnut ja jota komission aloittama menettely ei ole koskenut, puututtaisiin kyseisen toimijan sopimusvapauteen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan säännöksiä pidemmälle menevällä tavalla.
- 96 Unionin yleinen tuomioistuin tutki tämän jälkeen, onko riidanalaisen päätöksen tavoitteena tai seurauksena se, että Paramountin tarjoama sitoumus rinnastetaan asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan vastaisesti Groupe Canal +:n tarjoamaan sitoumukseen, kun otetaan huomioon riidanalaisen päätöksen sanamuoto sekä oikeudellinen asiayhteys, jossa se on tehty. Tältä osin se huomautti valituksenalaisen tuomion 94 kohdassa ensimmäiseksi, ettei kyseisestä päätöksestä ilmene, että sillä asetettaisiin mitään velvoitetta Paramountin sopimuskumppaneille, kuten Groupe Canal +:lle.
- 97 Toiseksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 95 kohdassa yhtäältä, että se, että Paramount sitoutuu yleisesti olemaan vaatimatta tuomioistuimessa televisiolähetystoiminnan harjoittajia noudattamaan velvoitetta olla ryhtymättä passiiviseen myyntiin yksinoikeusalueensa ulkopuolella, kuten riidanalaisen päätöksen liitteessä olevassa 2.2 kohdan a alakohdassa määrätään, merkitsee automaattisesti sitä, että Paramount ei noudata velvoitettaan kieltää tällainen myynti, kuten saman liitteen 2.2 kohdan b alakohdassa määrätään, ja toisaalta, että tämä sitoumus aiheuttaa puolestaan automaattisesti sen, että se kyseenalaistaa sopimusperusteisen oikeuden, joka Paramountin sopimuskumppaneina olevilla televisiolähetystoiminnan harjoittajilla on Paramountiin nähden ja joka koostuu siitä, että Paramount takaa jokaiselle niistä ehdottoman alueellisen yksinoikeuden kunkin maksutelevisiotuotantoa koskevan lisenssisopimuksen kohteen osalta.
- 98 Valituksenalaisen tuomion 96 kohdassa unionin yleinen tuomioistuin katsoi, että tällaisessa asiayhteydessä tulee esiin kysymys siitä, aiheuttaako tämän lopputuloksen itse riidanalainen päätös, missä tapauksessa kyseessä olisi korjaamaton vaikutus sellaiseen kolmanteen osapuoleen nähden, joka ei ole tarjonnut eikä hyväksynyt sitoumusta, jonka noudattaminen on määrätty velvoittavaksi, vai onko Paramountin ilmoitus olla enää noudattamatta riidanalaisia lausekkeitä

lähinnä toimi, jonka Paramount toteuttaa omalla riskillään ja joka ei vaikuta millään tavoin sen sopimuskumppaneiden mahdollisuuteen saattaa asia kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja vaatia kyseisten lausekkeiden noudattamista.

- 99 Unionin yleinen tuomioistuin katsoi lisäksi valituksenalaisen tuomion 100 ja 102 kohdassa muun muassa, että sellaisen kanteen yhteydessä, jonka yritys on nostanut vaatiakseen, että sen sopimukseen perustuvia oikeuksia, joita komission asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohdan nojalla tekemän päätöksen nojalla velvoittaviksi määrättyt sitoumukset loukkaavat, kunnioitetaan, kansallinen tuomioistuin voi päätyä lopputulokseen, joka poikkeaa osittain tai kokonaan komission kyseisessä päätöksessä kilpailuoikeuden kannalta esittämästä ennakoarviosta, ja katsoa, että lausekkeilla, joita sitoumukset koskevat, ei rikota SEUT 101 artiklan 1 kohtaa.
- 100 Lisäksi unionin yleinen tuomioistuin katsoi valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa lähinnä, että kansallisilla tuomioistuimilla oli toimivalta antaa ratkaisu, jonka vuoksi Paramount saattaisi joutua rikkomaan sitoumuksia, jotka on määrätty velvoittavaksi riidanalaisella päätöksellä.
- 101 Unionin yleinen tuomioistuin päätteli tästä valituksenalaisen tuomion 104 kohdassa, ettei riidanalainen päätös vaarantanut Groupe Canal +:n mahdollisuutta saattaa asia kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ja vaatia, että tämä toteaa riidanalaiset lausekkeet SEUT 101 artiklan 1 kohdan mukaisiksi ja tekee Paramountin osalta kansallisen lainsäädännön mukaiset päätelmät.
- 102 Se totesi kyseisen tuomion 106 kohdassa, että komissio oli siis tehdessään riidanalaisen päätöksen toiminut sen harkintavallan rajoissa, joka sille on annettu asetuksen N:o 1/2003 9 artiklassa, ja suojellut sen tavoitetta, jonka perustana ovat prosessiekonomiaan ja tehokkuuteen liittyvät näkökohdat, ilman että se olisi loukannut Groupe Canal +:n sopimusperusteisia tai prosessuaalisia oikeuksia enempää kuin on tarpeen näiden tavoitteiden saavuttamiseksi.
- 103 Groupe Canal + arvostelee unionin yleistä tuomioistuinta pääasiallisesti siitä, että se loukkasi suhteellisuusperiaatetta vähätteleillä kyseessä olevien Paramountin antamien ja riidanalaisella päätöksellä velvoittaviksi määrättyjen sitoumusten vaikutusten merkitystä Groupe Canal +:n sopimusperusteisten oikeuksien kannalta, ja väittää, että unionin yleinen tuomioistuin tukeutui tässä yhteydessä virheelliseen lähtökohtaan, jonka mukaan kansallisessa tuomioistuimessa nostettu, tällaisiin oikeuksiin perustuva kanne on tässä yhteydessä tehokas.
- 104 Tältä osin on huomautettava, että suhteellisuusperiaate edellyttää vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sitä, että kyseessä olevan säännösten hyväksyttävien tavoitteiden toteuttaminen voidaan varmistaa unionin toimielinten toimilla ja että toimilla ei ylitetä sitä, mikä on tarpeen kyseisten tavoitteiden saavuttamiseksi (tuomio 11.12.2018, Weiss ym., C-493/17, EU:C:2018:1000, 72 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).
- 105 Kun komissio panee suhteellisuusperiaatteen täytäntöön asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan yhteydessä, se vain tarkastaa, että kysymyksessä olevilla sitoumuksilla poistetaan sen asianomaisille yrityksille esittämät huolenaiheet ja että kyseiset yritykset eivät ole esittäneet vähemmän pakottavia sitoumuksia, joilla huolenaiheet voidaan poistaa yhtä asianmukaisesti. Tarkastusta tehdessään komission on kuitenkin otettava huomioon kolmansien edut (tuomio 29.6.2010, komissio v. Alrosa, C-441/07 P, EU:C:2010:377, 41 kohta).

- 106 Kuten julkisasiamies totesi ratkaisuehdotuksensa 123 kohdassa, on niin, että kun komissio ei tutki sitoumuksia sen perusteella, vastataanko niillä asianmukaisesti sen kilpailua koskeviin huolenaiheisiin, vaan sen perusteella, miten ne vaikuttavat kolmansien osapuolten etuihin, suhteellisuusperiaate edellyttää, että kolmansien osapuolten oikeudet eivät menetä merkitystään.
- 107 Tässä yhteydessä unionin yleinen tuomioistuin totesi perustellusti valituksenalaisen tuomion 91 ja 92 kohdassa lähinnä, että se, että komissio määrää velvoittavaksi toimijan sitoumuksen olla soveltamatta tiettyjä sopimusehtoja Groupe Canal +:n kaltaiseen sopimuskumppaniinsa, joka ei ole tarjonnut sitä eikä siihen liittyvä menettely ole koskenut sitä, ja kun sen sitoumukseen liittyvästä suostumuksesta ei ole esitetty mitään näyttöä käytännesääntöjen 128 kohdan mukaisesti, merkitsisi puuttumista tämän sopimuskumppanin sopimusvapauteen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan säännöksiä pidemmälle menevällä tavalla. Huomautettuaan tämän jälkeen valituksenalaisen tuomion 94 kohdassa, ettei kyseisen 9 artiklan perusteella tehdystä riidanalaisesta päätöksestä ilmene, että sillä asetettaisiin suoraan mitään velvoitetta Groupe Canal +:lle, unionin yleinen tuomioistuin totesi kyseisen tuomion 95 kohdassa kuitenkin niin ikään perustellusti, että Paramountin sitoumukset, jotka tällä päätöksellä määrättiin velvoittaviksi, merkitsevät automaattisesti sitä, ettei Paramount noudata tiettyjä sopimusvelvoitteitaan Groupe Canal +:aan nähden 1.1.2014 voimaan tulleen lisenssisopimuksen yhteydessä.
- 108 Kuten asetuksen N:o 1/2003 johdanto-osan 13 perustelukappaleesta ilmenee, komission kyseisen asetuksen 9 artiklan nojalla tekemillä päätöksillä ei tosin rajoiteta jäsenvaltioiden tuomioistuinten mahdollisuutta todeta SEUT 101 ja SEUT 102 artiklan rikkominen ja ratkaista kyseinen asia. Komission kyseisen asetuksen 9 artiklan 1 kohdan mukaisesti tietyistä yritysten välisistä sopimuksista tekemä sitoumuksia koskeva päätös ei ole esteenä sille, että kansalliset tuomioistuimet tutkivat, ovatko nämä sopimukset kilpailusääntöjen mukaisia, ja tilanteen mukaan toteavat sopimukset pätemättömiksi SEUT 101 artiklan 2 kohdan nojalla (tuomio 23.11.2017, Gasorba ym., C-547/16, EU:C:2017:891, 30 kohta).
- 109 Asetuksen N:o 1/2003 16 artiklan 1 kohdassa kuitenkin säädetään, että kun kansalliset tuomioistuimet antavat ratkaisuja SEUT 101 tai SEUT 102 artiklan nojalla sopimuksista, päätöksistä tai menettelytavoista, joista komissio on jo tehnyt päätöksen, ne eivät voi tehdä päätöksiä, jotka olisivat ristiriidassa komission tekemän päätöksen kanssa.
- 110 Kansallisen tuomioistuimen ratkaisu, jolla yritys, joka on tehnyt sitoumuksia, jotka on määrätty velvoittaviksi asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohdan mukaisella päätöksellä, velvoitettaisiin rikkomaan näitä sitoumuksia, olisi selvästi tämän päätöksen vastainen.
- 111 Tästä seuraa, ettei unionin yleinen tuomioistuin ottanut huomioon asetuksen N:o 1/2003 16 artiklan 1 kohdan ensimmäistä virkettä, kun se totesi valituksenalaisen tuomion 103 kohdassa lähinnä, että kansalliset tuomioistuimet, joiden käsiteltäväksi on saatettu kanne, jossa vaaditaan Groupe Canal +:n sopimukseen perustuvien oikeuksien kunnioittamista, voivat tarvittaessa määrätä Paramountin rikkomaan sitoumuksiaan, jotka riidanalaisella päätöksellä on määrätty velvoittaviksi.
- 112 Unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön mukaan (tuomio 14.12.2000, Masterfoods ja HB, C-344/98, EU:C:2000:689, 51 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen), joka on nykyään kodifioitu asetuksen N:o 1/2003 16 artiklan 1 kohdan toisessa virkkeessä, on niin, että jotta kilpailusääntöjä sovellettaisiin johdonmukaisesti ja yleistä oikeusvarmuuden periaatetta ei loukattaisi, kansallisten tuomioistuinten on tehdessään ratkaisuja sopimuksista tai menettelytavoista, joista komissio voi

- vielä tehdä päätöksen, vältettävä sellaisten päätösten tekemistä, jotka saattavat olla ristiriidassa sellaisten päätösten kanssa, jotka komissio on aikonut tehdä SEUT 101 artiklan 1 kohdan ja SEUT 102 artiklan sekä SEUT 101 artiklan 3 kohdan soveltamisesta.
- 113 Koska asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan 1 kohtaan perustuvat päätökset tehdään, kuten tämän säännöksen sanamuodosta ilmenee, ”jos komissio aikoo tehdä päätöksen, jossa rikkominen määrätään lopetettavaksi”, tämän tuomion edellisessä kohdassa mainitusta oikeuskäytännöstä seuraa, että kun on kyse mainittuun säännökseen perustuvasta päätöksestä, kansalliset tuomioistuimet eivät voi tehdä kyseisten menettelytapojen osalta ”kielteisiä” päätöksiä, joissa todetaan, ettei SEUT 101 ja SEUT 102 artiklaa ole rikottu, tilanteissa, joissa komissio voi vielä aloittaa uudelleen kyseisen asetuksen 9 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn ja tehdä mahdollisesti päätöksen, jossa rikkominen todetaan muodollisesti.
- 114 Näin ollen unionin yleinen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen myös, kun se katsoi valituksenalaisen tuomion 100, 102 ja 104 kohdassa lähinnä, että kansallinen tuomioistuin voisi tarvittaessa todeta, etteivät riidanalaisten lausekkeiden kaltaiset lausekkeet ole SEUT 101 artiklan 1 kohdan vastaisia, ja hyväksyä yrityksen nostaman kanteen, jolla pyritään turvaamaan sen sopimukseen perustuvat oikeudet, joita komission velvoittaviksi määräämillä sitoumuksilla loukataan, tai saamaan vahingonkorvausta.
- 115 Tästä seuraa, ettei kansallisen tuomioistuimen toimenpiteellä voida asianmukaisesti ja tehokkaasti korjata sitä, ettei asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan perusteella tehtyä päätöstä tehtäessä ole tutkittu sitä, onko toimenpide oikeasuhteinen kolmansien osapuolien sopimukseen perustuvien oikeuksien suojaan nähden.
- 116 Näin ollen on katsottava, että unionin yleinen tuomioistuin totesi virheellisesti valituksenalaisen tuomion 96–106 kohdassa lähinnä, että Paramountin sopimuskumppaneiden, joihin Groupe Canal + kuuluu, mahdollisuus saattaa asia kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi on omiaan korjaamaan niiden Paramountin sitoumusten, jotka on määrätty velvoittaviksi riidanalaisella päätöksellä, vaikutukset mainittujen sopimuskumppaneiden sopimukseen perustuviin oikeuksiin, jotka on todettu kyseisen tuomion 95 kohdassa.
- 117 On totta, että – kuten unionin yleinen tuomioistuin huomauttaa valituksenalaisen tuomion 101 kohdassa – 29.6.2010 antamassaan tuomiossa komissio v. Alrosa (C-441/07 P, EU:C:2010:377, 49 kohta), jossa oli kyse kahta sellaista yritystä koskevasta tutkintamenettelystä, jotka olivat tehneet sopimuksen, jonka voimaantulon edellytyksenä oli se, että komissio toteaa, ettei kilpailusääntöjä rikota, tai myöntää poikkeusluvan, unionin tuomioistuin totesi, ettei se, että komissio on määrännyt yrityksen yksin esittämät sitoumukset velvoittaviksi, merkitse sitä, ettei muilla yrityksillä olisi mahdollisuutta suojata mahdollisia oikeuksiaan suhteessaan kyseiseen yritykseen. Kun otetaan huomioon tämän tuomion 109, 110, 112 ja 113 kohdassa mainitut rajoitukset, jotka vaikuttavat kansallisten tuomioistuinten toimivaltaan, on kuitenkin todettava, ettei Groupe Canal +:n kaltaisen kolmannen osapuolen sopimukseen perustuvia oikeuksia voida suojata asianmukaisesti tällaisessa tuomioistuimessa nostetun kanteen yhteydessä tilanteessa, jossa komissio määrää velvoittavaksi sitoumuksen, jonka nojalla kolmannen osapuolen sopimuskumppanin on jätettävä soveltamatta tiettyjä velvoitteita, joita sillä on tähän kolmanteen osapuoleen nähden ja joista on sovittu vapaasti ehdottomalla sopimuksella, joka on jo voimassa, ja näin on, vaikka kyseinen kolmas osapuoli ei ollut komission aloittaman menettelyn kohteena.
- 118 Tästä seuraa, että neljännen valitusperusteen toinen osa on hyväksyttävä.

119 Edellä esitetystä seuraa, että valituksenalaista tuomiota rasittaa oikeudellinen virhe sen osalta, miten unionin yleinen tuomioistuin arvioi riidanalaisen päätöksen suhteellisuusperiaatteen mukaisuutta siltä osin kuin kyse on kolmansien osapuolten etujen vaarantumisesta.

120 Kaiken edellä esitetyn perusteella valituksenalainen tuomio on kumottava.

VI Kanne unionin yleisessä tuomioistuimessa

121 Euroopan unionin tuomioistuimen perussäännön 61 artiklan ensimmäisessä kohdassa määrätään, että jos unionin yleisen tuomioistuimen päätös kumotaan, unionin tuomioistuin voi itse ratkaista asian lopullisesti, jos asia on ratkaisukelpoinen.

122 Näin on nyt käsiteltävässä asiassa.

123 Groupe Canal + väittää ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kolmannen kanneperusteen toisessa osassa pääasiallisesti, että kun komissio määräsi riidanalaisella päätöksellä Paramountin sitoumukset velvoittaviksi, se loukkasi suhteettomasti Groupe Canal +:n kaltaisten kolmansien osapuolten sopimukseen perustuvia oikeuksia ja loukkasi siten suhteellisuusperiaatetta.

124 Tältä osin on todettava, että – kuten tämän tuomion 107 kohdasta ilmenee – jos sitoumus käsittää sen, että jätetään soveltamatta sopimuslauseketta, jolla annetaan oikeuksia jollekin kolmannelle osapuolelle, sillä, että komissiolle annettaisiin toimivalta määrätä sen noudattaminen sellaista kolmatta osapuolta velvoittavaksi, joka ei ole sitä tarjonnut ja jota komission aloittama menettely ei ole koskenut, puututtaisiin kyseisen toimijan sopimusvapautteen asetuksen N:o 1/2003 9 artiklan säännöksiä pidemmälle menevällä tavalla.

125 Nyt käsiteltävässä asiassa on todettava, että vaikka asiakirjoista ilmenee, ettei riidanalaisella päätöksellä aseteta Paramountin sopimuskumppaneina oleville televisiolähetystoiminnan harjoittajille velvoitteita, on kuitenkin niin – kuten edellä tämän tuomion 107 kohdassa todetaan – että tämän sitoumukset, jotka on määrätty velvoittaviksi riidanalaisella päätöksellä, aiheuttavat automaattisesti sen, että se kyseenalaistaa sopimukseen perustuvan oikeuden, joka Paramountin sopimuskumppaneina olevilla televisiolähetystoiminnan harjoittajilla on Paramountiin nähden ja joka koostuu siitä, että Paramount takaa jokaiselle niistä ehdottoman alueellisen yksinoikeuden kunkin maksutelevisiotuotantoa koskevan lisenssisopimuksen kohteen osalta. Tämän päätöksen nojalla Paramount on nimittäin velvollinen muun muassa olemaan noudattamatta tiettyjä velvoitteita, joiden tarkoituksena on taata tämä yksinoikeus ja jotka johtuvat Paramountin mainittujen televisiolähetystoiminnan harjoittajien kanssa tekemistä sopimuksista, ja erityisesti sen Groupe Canal +:n kanssa tekemän lisenssisopimuksen, joka tuli voimaan 1.1.2014, 3 ja 12 artiklassa asetettuja velvoitteita.

126 Kuten julkisasiamies totesi lähinnä ratkaisuehdotuksensa 125 kohdassa, tällaiset velvoitteet voivat olla näiden televisiolähetystoiminnan harjoittajien ja Paramountin sopimusvapauttaan käyttäessään vahvistaman taloudellisen tasapainon olennaisia osatekijöitä.

127 Kuten neljännen valitusperusteen toisen osan ja erityisesti tämän tuomion 108–117 kohdan tarkastelusta ilmenee, näin ollen Paramountin sopimuskumppaneiden, joihin Groupe Canal + kuuluu, mahdollisuus saattaa asia kansallisen tuomioistuimen käsiteltäväksi ei ole omiaan korjaamaan asianmukaisesti niitä vaikutuksia, joita riidanalaisella päätöksellä on mainittujen sopimuskumppaneiden sopimukseen perustuviin oikeuksiin. Tästä seuraa, että kun komissio

määräsi mainitulla päätöksellä Paramountin sitoumukset velvoittaviksi, se teki tämän tuomion 106 kohdassa mainitun vaatimuksen vastaisesti merkityksettömäksi kolmansien osapuolten, mukaan lukien Groupe Canal +:n, sopimukseen perustuvat oikeudet Paramountia kohtaan, ja näin ollen loukkasi suhteellisuusperiaatetta.

- 128 Tämän vuoksi ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyn kolmannen kanneperusteen toinen osa on hyväksyttävä ja näin ollen riidanalainen päätös on kumottava ilman, että olisi tarpeen tutkia muita ensimmäisessä oikeusasteessa esitettyjä perusteluita ja perusteita.

VII Oikeudenkäyntikulut

- 129 Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 184 artiklan 2 kohdassa määrätään, että jos valitus hyväksytään ja unionin tuomioistuin itse ratkaisee riidan lopullisesti, se tekee ratkaisun oikeudenkäyntikuluista.
- 130 Saman työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan, jota sovelletaan valituksen käsittelyyn työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut.
- 131 Koska Groupe Canal +, EFADs, UPC ja C More Entertainment ovat vaatineet komission velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut ja koska komissio on hävinnyt asian, se on veloitettava vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan ja korvaamaan Groupe Canal +:lle, EFADsille ja UPC:lle tästä valituksesta ja ensimmäisessä oikeusasteessa käydystä oikeudenkäynnistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä C More Entertainmentille ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.
- 132 Koska Ranskan tasavalta ei ole vaatinut, että komissio veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, on todettava, että se vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.
- 133 Työjärjestyksen 140 artiklan 3 kohdan, jota työjärjestyksen 184 artiklan 1 kohdan nojalla sovelletaan valituksen käsittelyyn, mukaisesti BEUC vastaa väliintulijana unionin yleisessä tuomioistuimessa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla unionin tuomioistuin (toinen jaosto) on ratkaissut asian seuraavasti:

- 1) Unionin yleisen tuomioistuimen 12.12.2018 antama tuomio Groupe Canal + vastaan komissio (T-873/16, EU:T:2018:904) kumotaan.**
- 2) SEUT 101 artiklan ja ETA-sopimuksen 53 artiklan mukaisesta menettelystä 26.7.2016 annettu Euroopan komission päätös (asia AT.40023 – Maksutelevisiosisällön rajat ylittävä saatavuus) kumotaan.**
- 3) Euroopan komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se veloitetaan korvaamaan Groupe Canal + SA:lle, European Film Agency Directors – EFADsille ja Union des producteurs de cinéma (UPC):lle tästä valituksesta ja ensimmäisessä oikeusasteessa käydystä oikeudenkäynnistä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut sekä C More Entertainment AB:lle ensimmäisessä oikeusasteessa aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

- 4) Ranskan tasavalta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.
- 5) Bureau européen des unions de consommateurs (BEUC) vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Allekirjoitukset